

Tid til selvransagelse

Flensborg Avis den 24. januar 2018

Lederartikel ved chefredaktør Jørgen Møllekær

Den diskussion er lige så berettiget, som den om dys-funktionaliteten i Samrådet.

En sydslesvigsk statskrise.

Er det så dramatisk? Kristeligt Dagblad havde i mandags en udmærket gennemgang af de bagvedliggende årsager til, at SSF endte med at møde så meget modstand i den konkrete pakhus-sag. Og vi selv havde i lørdags input fra SdUs direktør Anders Kring og Sundhedstjenestens formand Randi Kuhnt. Alle er tilsyneladende enige om nu at se indad og fremad.

Straks sværere bliver det med at finde løsningen. Og hvilken vej man bør gå for at finde løsningen. Deeskaleringen er i fuld gang, og det er godt. I første omgang handler det om at mødes og få talt ud. Også gerne fortroligt på tomandshånd. Men grundlæggende har Skoleforeningens formand i høj grad ret i det signal, han sendte med sit afbud til et lukket møde blandt formændene. For uigennemsigtheden i de sydslesvigske beslutningsprocesser er et af de kritikpunkter, man nu må få gjort op med.

Anders Krings forslag om, at Sydslesvig lader sig blive set på udefra, er en oplagt ide. Udfordringen med den ide er dog også til at få øje på. For det første sender den et signal om, at vi skulle være så fastkørte i Sydslesvig, at vi skal have akut krisehjælp ude fra her og nu.

På trods af, at bølgerne har slået højt de seneste uger, så er vi trods alt ikke ved at falde fra hinanden som sådan. Man kunne også starte med at se indad og hver især i en åben proces spille ud med konkrete forslag. Både i forhold til den praktiske opgavefordeling i det daglige, men bestemt også på den måde, vi har skruet vores demokrati sammen på.

I Kristeligt Dagblad er SSFs formand Jon Hardon Hansen på linje med Anders Krings udmelding i lørdags. Jon Hardon er citeret for at sige, at det Sydslesvigske Samråd »er for løs en konstruktion«. Derimod mener SSWs landsformand Flemming Meyer i samme

forsideartikel, at »Samrådet ville kunne virke, hvis viljen var der«. Ifølge Meyer er der ikke behov for nye spilleregler.

Men noget skal der jo ske. Alle sidder med denne klare erkendelse af, at striden om pakhus-projektet var dråben, der fik bægeret til at flyde over. Når Skoleforeningens formand, synonymt for manges opfattelse, eksploderede og mente det, han sagde, så er det gode spørgsmål, om der blot skal tales til de gode viljer for at komme videre.

Det må vi i fællesskab finde ud af. Og næppe Samrådet i en sluttet kreds. Anders Kring har en afgørende pointe. Hvis den fælles konklusion bliver, at den måde, som mindretallet har indrettet sig på, grundlæggende bør laves om, så ville det nok være klogest med friske øjne udefra. Om det så alene skal være eksperter fra Kommunernes Landsforening, der skal komme med råd til Danmarks kommune nummer 99. Eller om DGI, der har et meget stort knowhow om, hvordan man organiserer forpligtende frivillige fællesskaber, kan altid diskuteres.

Frem for alt skal man turde tage fat der, hvor det gør allermest ondt. Som handler om, om det fremadrettet giver mening at fortsætte med de opgavefordelinger, der blev skabt for mange årtier siden. Skal SSF stå for den politiske kontakt til København eksempelvis?

Ville det ikke være mere logisk at samle den type opgaver hos SSW.

Eller kunne der ikke være synergier i at samle vores mindretals-fritidsliv i én organisation fremfor som nu, hvor både SSF og SdU har hver deres opgaver. Den slags diskussioner er lige så vigtige som den om dysfunktionaliteten i Samrådet.

Jon Hardon Hansen udtaler i Kristeligt Dagblad, at der burde etableres et nyt fælles folkevalgt organ, som samrådsmedlemmerne bør afgive lidt af den enkeltes kompetence til.

»Det kan vi godt have, samtidig med at vi fastholder vores decentrale struktur.« Enig.